

PHẦN 9

Khi Khải Đăng bước ra, đồng hồ đã chỉ chín giờ. Còn lại một mình, cô lười biếng thay áo ngủ nên chỉ để chiếc khăn lông trắng quấn ngang người. Bộ đồ ngủ của Khải Đăng còn nằm im trên giường. Nước nóng làm cô thấy sáng khoái hơn nhưng lòng vẫn không vui chút nào. Biết xuống đây để được anh đối xử lạnh nhạt thế này, thà ở trên đó còn hơn. Người gì chẳng chút tâm lý chút nào, “khô như ngói” ấy. Vậy cũng được mệnh danh là kẻ đa tình.

Ngồi thờ trước bàn trang điểm, cô suy nghĩ lung tung, rồi cũng chán, Hạ Y xoay người vào gương, cầm lược chải tóc. Mái tóc sũng nước đang nhỏ trên bờ vai trần trắng mịn.

Hạ Y nhìn mình trong gương, cô chu chu môi như đứa trẻ không được quà. Chợt nụ cười tắt ngấm, mắt mở to, Hạ Y không tin những gì mình vừa thấy trong gương.

Má ơi! Khải... Khải... Đăng ư? Cô lính quỳnh quay người nhìn ra cửa. Trước mắt cô, Khải Đăng đang kiễng chân, khoanh tay dựa cửa nhìn cô yêu thương. Ánh mắt anh cháy bỏng, rừng rực lửa yêu.

Đúng là kẻ háo sắc! Cô thảm máng. Thì ra đứng đó này giờ. Hồng biết đã nhìn thấy những gì nữa. Cô xấu hổ, thẹn thùng vì nụ cười tinh quái của anh. Bây giờ cô mới cảm nhận hết sự trống trải bên người mình, khổ nỗi Hạ Y không lạnh mà người lại nóng lên vì ánh mắt mê dại của Khải Đăng. Hồn như hiểu nhau, cả hai cùng nhìn chiếc áo ngủ trên giường. Hạ Y liếc Khải Đăng một cái, cô như hiểu được anh đang muốn làm gì liền lao đến, nhưng Khải Đăng đã nhanh hơn. Trong tích tắc, chiếc áo ngủ đã trong tay anh. Đã vậy, Hạ Y còn bị anh tóm gọn, cô ngọ nguậy yếu ớt trên đùi anh.

- Đáng ghét! Buông em ra!
- Không!
- Hứ! Ai thân thiết với anh.

Khải Đăng bị cô đẩy mặt ra nhưng anh vẫn lì lợm ôm chặt cô, lờ anh thì thầm:

- Bé con! Em làm anh điên lên nè!

Vừa nói, Khải Đăng vừa cúi xuống chiếc cổ trắng thơm lừng. Hạ Y hơi ngửa ra sau. Khải Đăng chỉ hôn cô một chút, anh nhìn mắt cô thật lâu rồi cười tủm tỉm khoác áo cho cô:

- Đồ ngốc!

Hạ Y còn chưa biết chuyện gì xảy ra bị anh cười chọc quê, lại còn bị mắng, cô dấm dứ:

- Sao ngốc?

Cột thắt lưng cho cô bằng sự tận tình, anh búng mũi cô:

- Xuống uống sữa đi rồi ngủ, đồ ngốc!

Một ly sữa ấm thơm phức kề tận môi, Hạ Y chu môi bụng uống. Sao mà giống bảo mẫu quá đi. Ai thèm chăm sóc theo kiểu người lớn dành cho trẻ con đó. Hải lòng nhìn ly sữa vui đi, khi Hạ Y uống cạn rồi cô trả ly lại cho Khải Đăng, anh giục:

- Ngủ nào!

- Không!

Cô lại chu chu môi, mắt nhìn anh chăm chú. Một cử chỉ cho biết cô sẵn sàng ứng chiến cùng anh. Khải Đăng giờ đã trút bỏ bộ dạng nhếch nhác lúc chiều, anh trẻ trung với chiếc quần đùi ngang gối, áo thun cùng màu trắng càng tăng thêm nét quyến rũ nơi anh.

Anh nhìn cô, biết cô lại trỗi lên tính bướng bỉnh của mình. Khải Đăng không nói không rằng, anh ngồi xuống, cầm điện thoại của cô lên bấm máy.

Hạ Y lấy làm lạ, cô chau mày ngồi nhìn.

- Alô. Dạ, con là Khải Đăng đây bác ạ!

Trời ơi, hấn điên rồi! Sao lại gọi điện cho ba mẹ cô chứ! Hạ Y cuống quĩnh lên, cô nhào đến chụp điện thoại nhưng Khải Đăng đã nhanh hơn, anh xoay người né, cười chọc quê cô:

- Dạ, Hạ Y đang ở Cần Thơ với cháu. Con hy vọng bác để Hạ Y được ở dưới đây chơi ít ngày.

Hạ Y thót cả tim mà Khải Đăng cứ tỉnh bơ nói điện thoại. Quỷ tha ma bắt hấn đi!

Cô vừa rửa, vừa nhón gót giật điện thoại, nhưng Khải Đăng đã ôm gọn cô bằng một tay, tay còn lại anh nghe điện thoại. Không hiểu mẹ cô nói gì mà Khải Đăng có vẻ tâm đắc lắm, anh cười tùm tùm mãi thôi. Cô âm ức dầm thùm thụp trên vai anh. Khải Đăng vẫn giữ chặt cô sát vào người, anh ném cái điện thoại lên giường. Hạ Y hoảng hốt khi hai tay anh giữ chặt chiếo eo thon, cô có cảm giác sống lưng mình đang có một luồng điện chạy qua, nóng rần lên.

Khải Đăng ôm gọn cô trong đôi tay rắn chắc, ánh mắt anh mê dại khiến cô không dám ngẩng lên. Anh giữ cô thật lâu như thế, cả hai cảm nhận được cả nhịp tim của nhau. Thật lâu, anh mới nói:

- Anh không thích em đem sức khỏe của mình ra đùa đâu. Mai mốt, muốn đi đâu làm gì cũng phải nói.

- Hứ, anh đi Cần Thơ, có nói gì không?

- Anh lo công việc.

Cô chun mũi lườm Khải Đăng:

- Công việc gì? Lúc nào cũng công việc. Còn... còn...

Anh cười cười:

- Còn gì? Mau ngủ đi! Anh về phòng đây.

Khải Đăng buông cô ra một cách dứt khoát. Hạ Y bùng thụng nhìn theo, tự dưng nước mắt cô rơi dài trên má. Sao cô lại yêu cái

gã “khô như ngói” đó chứ? Đi đường đầy bụi gió xuống để anh bảo đi ngủ ư?

= Híc... híc...

Hạ Y quay mặt ra cửa sổ thẫn thốc với chính mình. Cô nghe tủi thân ghê gớm, không nén được cô ôm mặt khóc, tức tưởi hơn. Hạ Y khóc như một đứa trẻ không được quà. Tức quá mà! Cô đâu phải loại người tùy tiện để lần đầu yêu đã bị anh lạnh nhạt, để anh đối xử với cô không khác người dưng. Thái độ lấp lửng của anh...

- Nín nào!

Một vòng tay từ phía sau khép kín ngang eo cô. Khải Đăng kéo nhẹ là toàn bộ cơ thể mảnh mai của Hạ Y đã ngã vào người anh. Con giận vẫn còn, cô vùng ra nhưng anh đã siết chặt hơn, Khải Đăng mắng nhỏ:

- Bảo ngốc mà không chịu.

Tức tối, Hạ Y đâm mạnh vào ngực anh. Lúc nào anh cũng mắng cô, hỏi sao không tức Hạ Y quát:

- Ngốc... ngốc! Ngốc thì buông ra đi. Sao bảo đi rồi mà. Nếu biết anh là người lạnh lùng, khô cứng như vậy cho dù tôi có nhớ anh điên lên cũng không bao giờ xuống đây Híc... Híc...

Nói rồi cô nấc lên. Trút được bao ảm ức trong lòng, Hạ Y thấy nhẹ người hơn. Con giận bắt đầu nguội. Hạ Y dần tỉnh lại nhưng cũng trong lúc này cô mới phát hiện ra mình đã nói những điều không nên nói.

Trời ơi! Mình bảo mình nhớ anh ta điên lên ư? Ôi! Hạ Y có cảm giác mặt mình đang nóng và đỏ hồng lên. Đáng ghét! Cô chu môi xấu hổ! Còn Khải Đăng thì đứng cười tùm tùm khoái ra mặt luôn.

Anh lau nước mắt cho cô, giọng dỗ dành pha lẫn trêu chọc:

- Nín nào! Khóc như trẻ con... bày đặt nhớ anh điên lên.

- Đáng ghét!

Cô đánh mạnh lên ngực anh. Gương mặt thẹn thùng mới đáng ghét làm sao. Khải Đăng nghe tim đập dào niềm vui lẫn sung sướng. Cuối cùng cô bé cũng chịu nói lên lòng mình. Anh nâng cằm cô lên, Hạ Y chớp mi xấu hổ. Đúng là đáng ghét. Lúc lạnh lùng khô khan, khi nhìn người ta cháy bỏng khiến cô run rẩy cả lên.

- Hạ Y!

- Hử!

- Anh yêu em, bé con!

Vừa thì thầm trên môi cô, anh vừa mơn man đôi môi mềm. Hạ Y lặng người vì nụ hôn nhẹ nhàng, trân trọng đầy đắm say. Khải Đăng cảm nhận được từng nhịp đập trong từng mạch máu của cô. Cô bé quá ngây ngô trong tình yêu. Anh như gã trai lạc vào vườn địa đàng, nửa muốn ở lại ăn trái cấm, nửa không nỡ dang tay hái hoa.

Cô nhón gót, tay quấn quanh cổ anh. Khải Đăng rung động mãnh liệt vì cử chỉ đó. Hạ Y đón nhận anh nhiệt tình, cô không biết cơ thể anh như cơn lũ đang dâng lên ngút ngàn. Cổ kiềm chế cơn khát khao, Khải Đăng đẩy nhẹ eo cô, anh nói nhỏ:

- Hạ Y! Buông anh ra nào!

Hạ Y vẫn không tạo ra một khoảng cách nào, vòng tay cô vẫn quấn quanh cổ anh. Một lúc lâu, cô mới rời lỏng vòng tay. Cẩn nhẹ môi anh, cô cười tinh quái:

- Em không ngốc đâu. Dù anh có yêu hay... không thì em cũng nói với mẹ đêm nay em ở cạnh anh.

Khải Đăng ngớ người. Thì ra là vậy!

Anh không ngờ cô bé lại dám lợi dụng cú điện thoại lúc này... uy hiếp anh. Cũng ma lạnh lắm, nghĩ ra được chuyện này. Anh bật cười. Nghịch hết nói.

Làm mặt tỉnh, Khải Đăng nhún vai:

- Tùy em! Cho dù em có nói gì đi nữa, anh cũng... không thèm.

Hai chữ “không thèm” của anh như gáo nước sôi dội xuống đầu. Thở ra cái khi, cô sấn tới:

- Em... em tệ lắm sao?

- Không.

Anh lắc đầu, nét mặt cứ tỉnh bơ như đang nói thật mà bụng cứ nôn lên. Cô bé tức đỏ cả mặt vì bị anh chê. Cô đâu biết anh đang khổ sở thế nào khi phải kiềm chế cảm xúc của mình. Cô bé quá quấy rối, cái nét thơ ngây, nghịch ngợm càng làm anh nhớ đến lần say rượu đó. Hình ảnh Hạ Y thanh thoát, với những đường cong tuyệt mỹ đang hiện lên khiến lòng anh cứ rạo rục nôn nao... Vậy mà không biết cứ...

- Không có gì tệ mà là quá... tệ. Không có một chút hấp dẫn nào.

Bị anh chê thẳng thừng, Hạ Y xụ mặt. Cô liếc liếc anh:

- Đáng ghét? Biết người ta có bao nhiêu người đeo đuổi không? Ủ! Mà anh làm sao thấy, trong mắt anh chỉ có cô Thanh Hà thôi chứ gì?

Anh kè sát môi cô nói nhỏ:

- Ghen à?

- Xí! Ai thèm! Khải Bình đang đeo đuổi chị ấy đấy.

- Xem ra người buồn là Hạ Y rồi. Mất một cây si rồi.

- Ghét quá đi hà.

Cô đánh túi bụi vào ngực Khải Đăng. Anh chụp tay cô cười ngất. Chọc cô một hồi chắc khóc nhè thật quá. Khải Đăng đưa tay cô lên môi, Hạ Y không dám nhìn anh, cô nghe tim mình đập mạnh, bồi hồi những lúc thế này.

- Anh yêu em!

Khải Đăng nói thật nhỏ, dường như anh đã phải khó khăn lắm mới nói được câu đó. Cô ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt đam mê không kém Khải Đăng.

- Khải Đăng!

Cô rướn người vòng tay qua cổ anh. Hạ Y xúc động lặng người. Cô ôm thật chặt, tì cằm trên vai anh. Khải Đăng cũng thế, anh siết nhẹ chiếc eo thon. Cả hai lặng người ngồi bên nhau, không cần một ngôn ngữ nào, dường như lý lẽ của con tim đã đánh bật mọi thứ, ngôn ngữ trở nên vô nghĩa mất rồi. Thật lâu, cô nói lỏng vòng tay, kê môi sát tai anh thì thầm:

- Em... cô Hạ Y nhờ em nói...

Hạ Y ngập ngừng, Khải Đăng thót tim với cô:

- Cô ấy cũng yêu anh.

Khải Đăng lặng người lắng nghe từng cơn cảm xúc trong người. Anh hôn phớt lên môi cô:

- Em yêu anh! Nói!

Cô chớp chớp mi nhìn anh, môi cứ cười tủm tỉm. Cả hai chìm trong đáy mắt nhau nghe tim hòa cùng một cảm xúc. Cô phùng má nói:

- Không!

Khải Đăng chưa kịp trừng trị cái tội bướng bỉnh thì Hạ Y đã chủ động gắn môi mình vào môi anh. Nụ hôn bất ngờ làm Khải Đăng phải lặng người. Cô nghe thích thú vì điều đó, bàn tay Hạ Y dạn dĩ lùa vào đan lấy tóc anh, hôn say đắm. Khải Đăng cố ghì

những cảm xúc trong người, từng tế bào trong anh đang bị cô đánh thức một cách mãnh liệt. Anh đẩy nhẹ cô ra nhưng Hạ Y đã đoán được hành động của anh, cô li lợm ghi lấy anh.

- Hạ Y! Anh không...

- Em yêu anh!

Cô đã đánh gục lý trí của anh bằng một phương pháp thật hữu hiệu. Trong lúc này mà cô thốt ra ba chữ quan trọng, thiêng liêng đó làm sao anh đủ dũng khí từ chối cô.

Khải Đăng siết lấy cô, cả hai say sưa trao nhau nụ hôn cháy bỏng. Hạ Y bị anh cuốn đi với bao đam mê, cô muốn quên đi tất cả, chỉ có anh là tồn tại trong cô. Anh nhẹ đặt cô xuống giường, mái tóc còn chưa khô của Hạ Y như lôi cuốn anh hơn.

Khải Đăng ghi lấy cô, môi anh rớt đầy lên môi, lên mắt rồi đậu lại bờ môi mềm. Nụ hôn nồng nàn.

Cô thì thâm dưới môi anh:

- Em yêu anh, Khải Đăng.

Khải Đăng luyện tiếc rời môi cô, anh như khắc ghi từng đường nét trên gương mặt xinh xắn. Hơi thở anh phả trên mặt cô:

- Anh không muốn hại em.

Cô mím môi cười cười rồi nhanh như chớp Hạ Y vít cổ anh xuống, môi lại gắn vào môi. Đam mê, cháy bỏng.

- Hạ Y! Buông anh ra!

Cô không những không rời lỏng vòng tay mà còn siết chặt lưng anh hơn. Khải Đăng nâng nhẹ cô lên. Hạ Y thích cử chỉ nâng niu đó lắm. Anh nhìn ánh mắt hài lòng của cô thâm cười:

- Anh không thích con gái mà... chủ động thế đâu.

Cô cắn nhẹ môi anh:

- Muộn rồi!

Dứt lời, Hạ Y đã hôn anh cuồng nhiệt hơn. Khải Đăng cũng buông trôi bản thân mình, tay anh sờ man bờ lưng thanh mảnh. Người con gái anh yêu đang trong tay anh, cô cũng yêu anh say đắm sao anh nỡ từ chối cô. Mà có lẽ anh không thắng được lý trí mình thì đúng hơn.

- Hạ Y! Em đẹp lắm!

Anh lặng người ngắm người yêu dưới ánh đèn ngủ nhập nhòa. Hạ Y thẹn thùng khi chiếc áo ngủ rơi ra. Cô ôm ghì lấy anh, Khải Đăng hôn như mưa xuống người cô, bờ ngực con gái e ấp khiến tim anh phải đập loạn lên.

- Hạ Y...

- Khải Đăng...

Cơ thể phụ nữ đâu lạ lắm gì mà sao Khải Đăng có cảm giác mình mới tập tành vào yêu. Chính em là một nửa mà anh đi tìm bấy lâu, Hạ Y ơi. Khải Đăng sung sướng khi phát hiện ra điều đó. Hạ Y đã đánh thức mọi cảm xúc ngủ yên trong anh bấy lâu.

Khải Đăng để mặc cho cảm xúc trong người trào dâng. Anh sẽ yêu cô bằng cả con tim của mình đêm nay. Tay anh đan vào bàn tay cô đặt hờ hững trên giường, ánh mắt anh man dại đầy đam mê. Con gió nhẹ len qua ô cửa khiến Khải Đăng lỉnh quỳnh siết chặt cô hơn. Đêm nay, anh muốn chỉ có mình bên cô, vuốt ve cơ thể mềm mại, quyến rũ... để rồi anh sẽ nắm tay cô, nhấn chìm cô trong từng cơn sóng đam mê, tuyệt vời của ân ái lứa đôi.

Hạ Y rên khẽ:

- Khải Đăng...

- Anh yêu em, cô bé.

Buổi sáng, Hạ Y he hé mắt nhìn qua Khải Đăng. Anh đang lật người quay mặt qua cô. Ở một khoảng cách gần thế này, cô mới thấy được hết nét hấp dẫn nơi anh. Bờ ngực vạm vỡ, thân hình cao lớn cân đối cùng gương mặt với những đường nét góc cạnh đậm chất đàn ông. Đã vậy anh lại có cá tính mạnh mẽ, ga-lăng hỏi cô nào không mê?

Khi ngủ trông anh hiền hơn và dễ thương hơn. Hạ Y lí lắc lật người nằm úp xuống mặt nghiêng mặt qua anh. Lần đầu gối mặt trên cánh tay đàn ông cô mới hiểu được vì sao lũ bạn cô đi đâu cũng đòi về ngủ với chồng. Thú vị không thể tả.

Nhìn bờ ngực thờ đều đặn của anh, cô cười mím mím. Bàn tay bắt đầu ngọ nguậy, di di lên vòm ngực rộng. Cô mãi nghịch mấy sợi lông trên ngực mà quên là trên người mình chỉ có một chiếc khăn trắng mỏng đắp ngang và gió cùng ánh nắng ban mai đang rọi vào ngày càng rõ. Điều quan trọng là Khải Đăng này giờ không bỏ sót cử chỉ nào của cô.

Muốn chọc cho anh nhột, nhưng Khải Đăng cứ nằm im. Hạ Y chun mũi thất vọng. Cô thầm mắng Khải Đăng. Anh không những cứng nhắc, khô khan mà còn vô tâm nữa. Hình như đối với anh, chuyện đêm qua không hề tồn tại. Cô lờm lờm anh rồi rụt tay lại chu môi giận dữ. Dù gì người ta cũng lần đầu chứ bộ. Hứ! Ngủ gì mà ngủ ghê thế không biết. Cô quay mặt nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài còn đẹp hơn cái mặt khó ưa kia. Đáng ghét!

Cánh tay Khải Đăng bây giờ chẳng cho cô ôm ái gì, ngược lại thấy nó cứng hơn sắt, nhạt nhẽo vô cùng.

- Ái!

Hạ Y suýt chút đã la làng lên khi Khải Đăng gác cánh tay còn lại qua lưng cô. Trời ơi! Ôm không ôm thì thôi, sao lại... Hừm! Thật là xấu nét. Cô thâm rủa. Hạ Y lì lợm nằm im luôn. Thì ra bên trong cái vẻ đẹp trai, phong lưu anh lại có nhiều tính xấu đến thế. Cô bắt đầu cảm nhận chút thất vọng.

- Một phút...

- Hai phút...

Trời ơi! Hồng lẽ cô phải trần mình chịu đựng hết buổi sáng nay sao? Cái thân hình mảnh mai của cô bắt đầu mỏi rồi. Ôi! Sao đáng ghét thế chứ? Hồng biết anh ta nghĩ mình là ai đây? Gối ôm ư? Không được phải dựng anh ta dậy nói cho rõ mới được.

Ý nghĩ đó vừa lóe lên thì một làn gió ấm đã phà trên cổ cô, trên vai cô. Một bàn tay mạnh mẽ đang nhẹ nhàng dưới nệm siết mạnh kéo sát cô lùi ra sau. Hạ Y cười mím mím khi ử người trong ngực Khải Đăng. Anh cẩn nhẹ vành tai cô:

- Dám chọc anh hả?

- Ôi! Em không giỡn đâu.

Cô oằn người né môi anh. Khải Đăng quyết hôn cho bằng được nên chẳng tha. Anh lì lợm tìm môi cô. Hạ Y nằm im đón nhận anh.

- Buổi sáng hôn thế này được chưa?

Anh nhìn cô say mê. Hạ Y mắc cỡ véo mạnh hông anh. Anh bật cười vì cử chỉ trẻ con đó. Cô phụng phịu:

- Thì ra là anh chọc em.

Khải Đăng nằm trở lại, anh kéo cô sát vào người. Cả hai quần quít bên nhau chẳng muốn rời.

- Em nghĩ anh là ai mà nữ... hành hạ một cô gái đáng yêu này chứ?

Cô nghe hôn chơi vui, khép mi cô mơ màng:

- Khải Đăng!

- Hả!

- Em... em... hông biết khiêu vũ.

Anh mở bừng mắt phì cười. Thì ra là vậy! Anh trêu:

- Định dụ anh hả, anh không chỉ đâu.

Cô ngóc đầu dậy tí cảm trên ngực anh nũng nịu:

- Đi anh! Mai mốt dạy em nha. Hổng lẽ anh không sợ người ta cười là có bạn gái dốt khiêu vũ sao?

Khải Đăng vén tóc cô, anh thích nét mặt thơ ngây, không chút phấn son thế này. Sao em không đến với anh sớm hơn hả, Hạ Y.

- Sao tự nhiên nhìn em dữ vậy?

- Anh chưa thấy ai như em. Chuyện gì cũng biết, sao lại không biết nhảy đầm?

- Nè, như vậy xem như anh đồng ý rồi đó nha.

Cô reo lên như đứa trẻ. Khải Đăng cũng bật cười: hạnh phúc cũng đơn giản chứ không phức tạp như anh đã từng nghĩ.

- Khải Đăng! Em còn một yêu cầu nữa.

Anh trợn mắt đùa:

- Trời ơi! Hóa ra đêm qua anh bị em gài hả? Ở đâu mà nhiều yêu sách quá vậy?

Cô nằm xuống ngực anh, vuốt ve cánh tay rần rỏi:

- Nhiều đâu mà nhiều. Nhưng sao anh nạt em?

Cô cũng quạu:

- Đêm qua dễ thương bao nhiêu, sáng nay hung dữ bấy nhiêu hà.

Đang giận điên mà gặp cô chắc cũng nguôi. Khải Đăng cười tủm tỉm kéo cô sát vào, môi vờn trên môi cô, mắt chìm trong mắt:

- Đêm qua... anh chỉ dễ thương thôi hả?

Cô ngỡ người không hiểu anh nói gì. Đến lúc hiểu ra, Hạ Y đỏ mặt. Cô chưa biết phải phản ứng ra sao thì anh đã cúi xuống hôn cô thật sâu, anh thì thầm:

- Phải nói là anh... tuyệt lắm.

Đang mắc cỡ, nghe anh nói, Hạ Y càng đỏ mặt hơn. Anh thích thú trêu tiếp:

- Em không tin, anh kể lại đêm anh đã làm gì nhé!

- Ôi!

Cô bùm miệng anh nghe xấu hổ ngập đầy:

- Ghét anh quá hà!

Anh cười:

- Sao? Còn dám yêu sách với anh hết?

- Được rồi. Em chịu thua. Người gì mà ăn gian quá đi.

Anh cười ngất. Sợ cô giận thật, Khải Đăng ôm lấy cô vuốt ve bờ vai mềm.

- Anh đùa thôi chứ anh biết em muốn gì mà.

- Muốn gì?

- Có người muốn làm cô dâu ra mắt rồi nè.

- Ghét quá đi! Ai nói chuyện đó.

- Cái gì? Nghĩa là em không chịu cưới anh hả?

Cô phì cười:

- Em không đùa.

- Anh không đùa. Anh rất nghiêm túc muốn em làm vợ anh.

Hạ Y chớp chớp mi. Anh đang cầu hôn mình sao. Trời ơi! Cô bối rối không biết tính sao.

Anh hôn lên trán cô:

- Xong việc, em phải khăn gói về làm vợ anh, rõ chưa?

- Em... em còn phải suy nghĩ lại cái đã! Lỡ có người nào đó tốt hơn anh thì sao...

- Anh sẽ đánh đòn...

Khải Đăng cao giọng, cô cười cười rúc người vào anh. Một lúc, cô nói:

- Cưới rồi anh về Singapore với em nha?

- ...

- Khải Đăng! Sao không trả lời?

Anh nhìn sâu vào mắt cô:

- Anh còn gia đình, sự nghiệp.

- Ở bên ấy anh cũng...

- Anh biết, nhưng anh không muốn.

- Anh sợ người ta nói anh nhờ vợ?

- Em biết thì đừng ép anh.

- Vậy còn cha mẹ em?

- Chúng ta có thể thuyết phục ông bà về Việt Nam.

Hạ Y có chút không vui vì tính cương quyết thẳng thắn của anh. Sao cô lại tự làm khổ mình bằng cách yêu người đàn ông mạnh mẽ này cơ chứ?